

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ

"Όλη η πόλις μόριζε μούστο και ρετσίνα. Ήσαν ή μελαγχολικές ή μέρες 'Οκτωβρίου, που σπιδάζονται τὰ σύννεφα στὸν οὐρανὸ καὶ ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα.

—Θύμιο μου, εἶπε, σὲ παρακαλεῖ ἡ μάνα μου...

Ὁ Θύμιος, ὁ Κακὸς Λεκές, ὅπως τὸν παρνομάζανε στὴν πόλι, χριτωπώντας δύο μουλάρια φορτωμένα με ἀσιακά γεμάτα μούστο, περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν αγορά, περᾶζοντας τὸν ἕναν καὶ τὸν ἄλλο :

Θέλεις ἀπὸ ὄρεξι, θέλεις ἀπὸ τὰ νεῖατα, θέλεις ἀπὸ τὸν μούστο ποὺ κουβάλαγε, ὁ Θύμιος ἦτανε σὰν μεθυσμένος.

Πείραζε καὶ πειραζότανε, πείραζε τοὺς μαγαζάτορες, με τὶς μεγάλες, τὶς λεκέες ποδιές, ποὺ καθισμένοι ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζάκι τους, παίρνανε τὸ πρωῖνό τους.

—Ροῦλο, κὺρ-Γοῦλο, πρόσεξε!...

—Τί εἶνε, μορὲ Θύμιο ; —Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ πέση ἡ... κοιλιά, καὶ δὲν ἔχω ἔπειτα πὼς νὰ στὴν ζουδα-

—Ποῖς εἶδε, ποῖς ἀποῖσε πάντῃσε, λαμὸ χωρὶς κεφάλι, καὶ ποῖα χωρὶς κόκκαλο...

λήσω!...

Συνεπὸς καὶ δίχροντας — συναχωμένῳ θάτανε — πέρασε πάντῃσε, λαμὸ χωρὶς κεφάλι, καὶ ποῖα χωρὶς κόκκαλο...

—"Ε, δάσκαλε, κὺρ δάσκαλε, τοῦ φώναξε ὁ Θύμιος, ἐσὺ ποὺ ἔχεις τὰ πολλὰ κ' ὁ νοῦς σου κόβει τόσα....

—Τί θέλεις, Θύμιο ; Ὅρεξι ἔκαμες πρωῖ-πρωῖ ; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ δάσκαλος.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ ἔξηγησῃς, σὲ παρακαλῶ, τί θε νὰ πῇ ἐταῦτο; Καὶ δείχνοντάς του τοῦ μοῖστον τὰ ἀσιακά, ποὺ ἦσαν φορ-

τωμένα στὰ μουλάρια, συνέχισε :
Ποῖα με δίγως κόκκαλα
λαμὸς χωρὶς κεφάλι,
κοιλιά με δίγως ἐντερα...
τί εἶνε τοῦτο πάσι;

— "Αἶντε νὰ κοιμηθῆς νὰ σοῦ περάσῃ, τοῦ ἀπάντησε ὁ δάσκαλος, καὶ φταρμισθεὶς ἀκόμα δύο-τρεῖς φορές, τράβηξε κατὰ τὸ σχολεῖο.

—Δὲν τὸ εἶπα καλά, ψιθύρισε ὁ Θύμιος, ἀλλοῖως ἔφρετε νὰ τοῦ τὸ πῶ... Νά, ἔτσι :

Ποῖα ὁποῦ σκοτᾶφτουνε
λαμὸς μ' ἀδειο κεφάλι,
κοιλιά γεμάτη τραχανᾶ,
—δάσκαλος ἐσὺ... προβάλη!

Καὶ προχώρησε εὐχαριστημένος καὶ καμαρωτός, ἀπὸ τὴν ἐξουβιά του, χριτωπώντας δυνατὰ μὴ τὸ λιγοβεργὸ τὰ ζωῖα στὰ κατουλιᾶ!...

—Ντεῦῦῦῦ, ποῦ νὰ σᾶς φάῃ ὁ λύκος! Ντεῦῦῦ!

Στριβώντας τὴ γωνία, ἀντίκρισε μ' ἕνα καινούργιο τενεκὶ στὰ χέρια τὴ Θύμιαινα.

—Μὴ λημονήσῃς, Θύμιο, τοῦ μούστο, γιὰ τὴ μουσταλευριᾶ!... τοῦ φώναζε.

— "Αν λημονήσω ἐσένα, θὰ τὴ λημονήσω κ' αὐτὴ, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Θύμιος.

"Αὐ! αὐτὴ ἡ Μαριγοῦλα ἡ Θύμιαινα, τί τοῦ θύμιζε!... Τοῦ θύμιζε τὰ νεῖατα του, ὅταν τὴν πρωταγάτησε. Νέος τότε, ὄμορφος καὶ χαρῶπός, περνοῦσε μὲ φορτωμένο μούστο τὰ μουλάρια, τραγουδώντας :

Περνοῦσε θήγοντας ὁ δάσκαλος.

σοῦ ζήτησω.

—Ὁ, π θέλεις.

—Ἐνα παῖτο μουσταλευριᾶ καὶ γὰ μάνα, ἀπὸ τὰ χεράκια σου.

Κοκκίνησε ἡ κόρη. Φουτώντανε τὰ μάγουλά της, ἀνάφαν. Κατέβασε τὰ μάτια της καὶ νόμισε πὼς ἡ κλειδάσεις της λυθῆκαν !... Τὴ χέρια της κρατοῦσαν με τρεμουῖλα τὸν τενεκί.

—Δὲν ἔχω κ' ἐγὼ μανοῖλα, ὁ φτωχός, συνέχισε κλαψάρικα ὁ Θύμιος, οὐτ' ἀδερφὴ νὰ μοῦ τὴ φραῖσῃ!... Μόνο ἀπόμεινα καὶ ξημῶς, χωρὶς οὔτε μὴ γάτα στὸ σπίτι!...

Ἡ κοπέλλα δὲν ἀπάντησε. Στεκόταν κυττάζοντας χαμηλά. "Ἐνας ἀέρας ποὺ φυσοῦσε, ἀνέμιζε τὰ μελιζρῶστα μαλλάρια της, κ' ὁ ἥλιος τὰ φώτιζε καὶ τᾶζανε νὰ φαίνονται σὰν φωτοστέφανος γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. Φυσοῦσε, καὶ τ' ἀεράκι παράσφανε τὸ λεικὸ της τὸ πουκάμισο καὶ ἄφανε νὰ φέγγουν ἄσπρα, ἐσπασφορδῖνα τὰ μυστήρια τοῦ στήθους της. Ἀναβλαστάνοντο τὸ κοντὸ τὸ φουσαντάκι της καὶ ἔκανε νὰ ξεχωρίζουν ἐπὶ μὲς ἡ μουτικὲς τοῦ στήματος της καυτιλές!...

"Τάλασε δὲ! αὐτὰ ὁ Θύμιος κ' ἐδράζε σὰν μούστος π' ἐσὶ, μούστος δυνατός, ἀπὸ καθαρά καὶ ὄρμα σταφύλια.

—Παναγία μου!...

Κι' ἀνοῖξε τὸ στόμα τοῦ ἀσαιοῦ κ' ἔχυσε στὸν τενεκί τὸν μούστο. Κι' ὄσο φυσοῦσε ὁ ἀέρας καὶ ξεγυμνῶνε τὴν κοπελλᾶ καὶ τῆς ἀνεῖνε τοὺς κόρφους ἀπὸ δῶ, καὶ τῆς τραβούσε τὰ πικρὰ της τὰ μαλλιά καὶ ἀνασφίκωνε τὸ φουσαντάκι της, τόσο χυνόταν ὁ μούστος καὶ τόσο ἐδράζε τὸ αἷμα τοῦ Θύμιου. "Ἄς ποὺ γέμισε καὶ ὁ τενεκεός, γέμισε ὁ δρόμος, σὰν ἀπὸ ἕνα κινενο, γέμισαν τὰ ἄσπρα τὰ φουσαντάκια τῆς κόρης, γέμισεν ἡ γῆ κ' ὁ οὐρανὸς καὶ πατακοκινήσανε τὰ πάντα !...

—Πῶ, πό! τί ἔπαθα! ἐφώναξ ἡ κοπελλᾶ. Μ' ἔβανε σὲ χάλι, καὶ παίει κ' ὁ μούστος μου!...

Ὁ μούστος του!
Καὶ τὸ αἷμα του θὰ ἔγινε ἀκόμα γὰ γέρι της!

***

— Περᾶστε, κύργιε Θύμιο, σὲς τὴ φωνῆ ἔξαμε τὴ μουσταλευριᾶ! τοῦ φώναξε τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ξανατέρναγε, ἀπὸ φηλιά, ἡ μάνα της Μαριγοῦλας.

Ντεοπαλὴ καὶ κόκκινη ἡ Μαριγοῦλα, τοῦ σερβίρισε τὴ μουσταλευριᾶ, μέσα στὸ δίσκο, μὲ νερό κ' ἄφθονη κανέλλα καὶ κερνοφωμάματα.

Καὶ τὸν ἔκαφαν τὰ ἀναμμένα μάγουλά της, τὸν τρέλλαναν, τὸν πλάνταζαν. Τὸν ἔκαφε κ' ἡ ἔσθη ἡ μουσταλευριᾶ.

Τὰ χεῖλιά του πριστρωτηκάνε, παρὰ ὅσο φάησε τὴ Μαριγοῦλα στὸ στόμα, γινάσκοντα μετὰ τὸ γάμο, καταδίχῃ τοῦ παιδῖ!...

Δροσίστηκαν τότε τὰ χεῖλιά του...
Μὰ τώρα; Σελᾶγασαν!

Πᾶνε ἡ κοκκινίλες ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς Μαριγοῦλας, πᾶνε τὰ μάτια της, πᾶνε τὰ δάμνη τὰ λεικὰ τῶν μουτικῶν τοῦ κόφρου της, πᾶνε τὸν πόνον της ἡ γραμμές, ποὺ τὶς διέγραφε προκλητικῶς με τ' ἄσπρο φουσαντάκι ὁ ἀέρας!...

Τὰ μαλλιά της τώρα, δὲν κινῶνε μετὸν ἥλο φωτοστέφανο. "Ἐνα λεικὸν ἄσπρ-μυελί, σὰν χιόνι, τὰ σκεπάζει. "Ἐγιναν πλάδαρες ἡ γραμμές, καὶ ἡ μουτικὲς τοῦ κόρφου της μαρᾶθηκαν...

—Παδοκομιᾶ, δουλειές, σκοποθύρες τοῦ σπασιῦ, νοικοκυριὸ μεγάλο, τὴν ἔκοιραν τὴ Μαριγοῦλα!...

Ὁ Θύμιος δὲν ἀνάβει πειὰ σὰν μούστος.

Κάθε ἄλλο. Ὁ μούστος ὁ παλιὸς ἐχάλησε καὶ γίνηκε νερόδα.

Καὶ τώρα νὰ τὴν πάλι, στὴν ἴδια θέσι, στὸ ἴδιο στρατῖ, ὅταν ἴδιον τε...

—Θύμιο, μὴ λημονήσῃς λημὸ μούστο γιὰ μουσταλευριᾶ.

Σὰν μούστος ἀπὸ ὄρμα καὶ καθαρά σταφύλια

Τὸν ἔκαψεν αὐτὴ ἡ μουσταλευριᾶ.

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

μεγάλες βεντέτες του Χόλλυγουντ, απελπισμένα, φαίνεται, από τις μοδιές της 'Αμερικής κ' αρχίζω να ντύνονται στο Παρίσι, στην προτελευταία της παγκόσμιας γυναικείας μόδας. 'Η Μάρλεν Ντήτριχ, λόγω χάριτος, ταξιδεύοντας για λόγους άναρχης στην Εθιόπια, παράγει στις μοδιές του Παρισιού φρεμάτι για όλον τ' χρόνο.

'Επιστρέφοντας στο Χόλλυγουντ η Μάρλεν Ντήτριχ, θα συνεχίσει τη μονομαχία της με τη μεγάλη της αντίηλο, τη Γκρέτα Λιάκσμπο. 'Η Γκάρμπο ετοιμάζεται να γυρίσει μία ταινία, στην οποία θα παίξει το πρόσωπο της Ξακουστής βασιλίσσας της Σουηδίας Χαρστίνας. Και η Μάρλεν λοιπόν θα παίξει σ' ένα φιλμ το πρόσωπο της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας. Βασίλισσα η Γκρέτα ; Αδικογράτειρα η Μάρλεν. Και...! ανότερα !..

Το Χόλλυγουντ είνε ή πόλις των σκανδάλων, του κουτσομπολιού, των μεγάλων παθών, των μεγάλων αντιλήθων και του άμειλιτου μίσους. Κι' όμως, μεταξύ των μεγάλων πρωταγωνιστριών, που δεν σηματοεί ή μία την άλλη, γεννιούνται και ασθμάματα φιλίας και αλληλοεκτίμησης, που συγκινούν με την ελλικριότητα και την ανιδιοτέλεια τους. Τέτοια είνε ή φιλία της Κόνταντας Μπέννετ και την Τζόννας Κράουφορντ. 'Η Μπέννετ, που ή φραμκερη γλώσσα της έχει πληγώσει κατάκαρδα τότε και τότες αντίηθλές της, μιλάει για την Τζόννας Κράουφορντ με άπολητη έκτιμησι και θαυμασμό.

'Η Τζόννας, είνε σέ μία σονένταξή της ή Μπέννετ, είνε μία γυναίκα, που ή άμορφιά της, το ταλέντο της και το άθροος της άξιζουν κάθε θαυμασμό. Είνε μεγάλη εντιμία για έναν άντρα νάναι φίλος της Τζόννας. Από τ' κορσίτ άξιζει πού πολύ από τη Γκρέτα Γκάρμπο και νά μου τ' θυμίστε, πός θά την ξεπεράση.

Άξωια και για τ' διαζύγιο της Κράουφορντ με τόν Ντούγκλας Φάιφμανς υιό, πού τόσα της έσταν ή κακίς γλώσσες του Χόλλυγουντ, ή Κόνταντα Μπέννετ έμυλισε με τρόπο, πού δείχνει πολλή συμπάθεια.

—Δέν ξέρω, είνε, γιατί χώρισαν 'Έκείνο πού μου νά βεβαιώσω, είνε ότι ή Τζόννας δέν ήθελε άδικο. Πάντως είνε επίσης βέβαια, πός έ-χώρισαν με μεγάλη άξιοπρέπεια.

Μετ' το διαζύγιο του από τη Τζόννας Κράουφορντ, ο Ντούγκλας Φάιφμανς υιός συμπυλιώθηκε με τόν πατέρα του και φαίνεται πός θά εγκατασταθούν όριστικά στην 'Αγ-

μονσταλενριάς.
—Μή λημονήσης, Θύμιο, τ'ο μούστο για τ'η μονσταλενριά !..
Πός νά τόν λημονήσης ;
Πού ο' ίδιος μούστους μία φορά τούς επερίχισε, τούς έθρεξε, τούς έταξε, τούς ζήλωσε, θά νόμιζε κανείς, στή σημερινή κατάστασί τους, τούς ένωσε σέ μία μονσταλενριά ζωής, σύμφωνο συνδέσμιον, πού έκαυγε τή ζωή σάν ήτανε ζεστή, και τώρα πού έχωρισαν και ξένισε και χάλασε και ζυγνέουν νά τήν φάνε ή μάγκες !..
Γι' αυτό, σάν τήν είδε τώρα τή Μαριγούλα του, κακοκτιμένη από τ'ς δουλειές, άπεριποίητη και χαλασμένη, με ζορτά τ' πόδια και μαρμαίνες και πετασιμένες τού κόρφου τ'ς τις μοδαίς, χωρίς πού μυστικά γι' αυτόν, χωρίς λαχτάρες και χωρίς φωνή, με κορασιμένα μάτια, με σβυσμένα μάγουλα, τ'ς είνε ;
—Αν λημονήσω σένα, θά τή λημονήσω κα' αυτή !
Και χρίστηκε τ' ζωα, προσέχοντας μήν πρέξη και καλή καμμά της μοσταίς σταγόνα...
—Νέ, πού νά μ'ς φάνε ο' λύκος, νά μ'ς φάνε !..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

γλία. 'Εβαρέθηκαν τ' ζωή του Χόλλυγουντ. Δέν θά πάθουν όμως νά παίξουν σ'έν κινηματογράφο.

Πολλές ταινίες γυρίζονται τελευταίως με υπόθεσις γύρω από τήν ιστορία του Μεγάλου Ναπολέοντος. 'Έτσι πολλοί ήθοποιοί γυμνάζονται στο όλο του μεγάλου Κορακιστού. 'Έκτος δέ πού έχει τή μεγαλύτερη έπιτυχία ως Ναπολέων, ξέρετε πός είνε ; 'Ο 'Έντουαρντ Ρόμπαϊνσον, ένας ήθοποιος πού ως τώρα είχε διακριθεί σέ όλους γκάγκστερς. Μή χειρότερα !..

Στό Χόλλυγουντ όργανώνεται αυτές τις ήμέρες ένας μεγάλος διαγωνισμός κομφοτήτος. 'Έλληναδίκος έπισημη όριστικη για μέν τις γυναίκες ή — πού άλλη ; — Κόνταντα Μπέννετ και ή Λίλιαν Τάσμαν, για δέ τούς άντρες ο' 'Αδόλφος Μανού κ' ο' Ρόναλντ Κόλιμαν.

Είνε γνωστή ή μανία της Γκρέτας Γκάρμπο ν' άποφεύγη τόν κόσμο και νά δημοφρηγή γύρω της μυστήρια και θρύλους. 'Ιδίως άότου ενόμισαν από τ'ο ταξείδι της στην πατρίδα της τή Σουηδία, ή μισανθρωπία της δέν έχει πλέον όρια. Αένε μάλιστα πός έζητησαν από τή διεύθυνσι της κινηματογραφικής επαιχρείωσης πού παίζει, ν' άνοήξει στο στυσίτιό ήθελετη πόρτα γι' αυτή, έτσι καμωμένη, ώστε κατεβαίνοντας από τ'ο αεροκίνητό της, νά μπειν άμέσως κα' από έντελώς έρημους διαδρόμους, στί καμαρίνι της, χωρίς νά τή βλέπη κανείς !

Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, ή Γκρέτα φρίσκει σέ φιλονεικία μ' ένα γείτονα της, γιατί νομίζει ; Γιατί έβριγνε και παραδύλιζε, όχι μόνο τ'ο πρόσωπό της — πού τόσοι και τόσο θαυμαστά παραρρήματα σ'όντος όρμους νά τ'ο ίδουν μέσα από τ'ο κρυστάλλο του αίσθηματός της — αλλά τ'ο σώμα της όλόκληρο. Νά δηλαδή τ'ο συμβάλει άκαμάθως. 'Η βίβλα της Γκάρμπο γυρνέται με τή βίβλα του ζωγράφου Ζάιν Πίτς. 'Η Γκρέτα λοιπόν έχει τή συνήθεια νά παρην κάθε πρωί τ'ο μπάνιο της στο ύπαυχο και δέν άνέταξε άπάνου της ούτε τ'ο έλαφρότερο μαγιό. 'Έδωγανε λοιπόν κάθε πρωί από τή βίβλα της κα' έπερτε σέ μία δεκάμεν, πού είνε μέσα στον κίτσο της, γυμνή, όπως τήν έγέννησε ή μητέρα της. Χιλιάδες άνθρωποι θά ζηλεύουν φυσικά τήν τύχη του ζωγράφου. 'Αλλά ο' Ζάιν Πίτς έχει δυό μικρά αγόρια και δέν θέλει νά σκανδαλιζονται με τ'ο γυμνό θέμα της Ξακουστής γειτόνιασός του. 'Εμψίμως λοιπόν στην Γκρέτα νά λάβη τ'α μέτρα της. 'Η υπόθεσις παρ' όλιγον νά καταλήξη στο δικαστήρια. Τέλος άναγκάστηκε ή Γκάρμπο νά περι-

τριγυρίσει με ψηλό και πιανό σώμα τ'η δεξιαμένη πού έκολλημισσε, για νά μή διακρίνεται καλά από τήν έπιανή του Πίτς. Νά φροφή δηλαδή μαγιό δέν παρδύχτηκε με κανέναν τρόπο. 'Η λύσις όμως αυτή δέν ικανοποίησε τ'ο σεμνότερο ζωγράφο, ο' όποιος επέμεινε πός και μέσα από τ'ο σώμα τ'ο θέμα ήταν σκανδαλιστικό για τ'α παιδί του. Κι' ή Γκρέτα, για νά γλυτώση τ'ο σκάνδαλο, άναγκάστηκε νά μεταρρήξη τ'η δεξιαμένη πού κολληκίται στην αντίθετη πλευρά τ'ου κίτσου. Νά ίδουσι όμως ο' γειτόνάς της θά μείνη και πάλιν ευχαριστημένος ;

Νέο είδύλλιο του Μωρίς Σεβαλιέ. Είνε έρωτευμένος με τή Ζακελίνα Φρανσέλ, πού παίζει μαζί του στο όδρομο του 'Ερωτος, ένα φιλμ πού γυρίζεται τώρα. 'Η Ζακελίνα Φρανσέλ είνε Παριζιάνα, κα' μιλάει τέλεια τ' άγγλικά, κα' έτσι μπορεί νά παίξη σέ άμερικάνικα παιδιάν - φιλμ.

Σ' όδες άρθεσι ο' Ζάιν Μινρά, άς μύθουν πός δέν είνε μόνον στο πούν ώραϊος. Είνε έξισου όμορφος άντρας και στο φυσικό, άν ν' έχει κλεισίτα τ'ο 42... 'Έχει μάτια στασιανά, είνε ψηλός, εύσωμος και κομψός. Τώρα φρίσκει στο Βερολίνο, άτου γυρίζεται μία νέα ταινία.

Οι άστέρες Νέιλ Μίλλερ και Δωροθέα Μακαίρη, οι όποιοι πρόκειται νά ζευγαρωθύν.